



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Energetika Návsí s. r. o.**, se sídlem Šemberova 66/9, Olomouc, zast. advokátem Mgr. Markem Gocmanem, se sídlem 28. října 438/219, Mariánské Hory – Ostrava, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, za účasti Mgr. Ing. Pavly Buxbaumové, insolvenční správkyně, se sídlem Masarykovo náměstí 37, Uničov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci ze dne 22. 5. 2019, č. j. 65 Af 24/2018 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2018, č. j. 5921/18/5100-41457-711242, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 8. 2017, č. j. 1632765/17/3100-31471-804121, jímž správce daně zamítl žádost stěžovatele o povolení posečkání úhrady daně.

[2] Ministerstvo průmyslu a obchodu poskytlo stěžovateli na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 12. 2010 peněžní prostředky ve výši 33 000 000,- Kč ze strukturálních fondů. V důsledku konstatování porušení rozpočtové kázně vydal správce daně dne 19. 5. 2016 platební výměr č. j. 946486/16/3100-31471-801817 na odvod za porušení rozpočtové

kázně, kterým vyměřil stěžovateli odvod do Národního fondu ve výši 1 650 000,- Kč. Proti platebnímu výměru podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000 -10610-71136, zamítl a platební výměr potvrdil; toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (vedeno zde pod sp. zn. 65 Af 45/2017).

[3] Dne 3. 7. 2017 požádal stěžovatel správce daně podle § 156 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, o posečkání s úhradou daně; rozhodnutím správce daně ze dne 18. 8. 2017, č. j. 1632765/17/3100-31471 - 804121, byla tato žádost zamítnuta; proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, kterému žalovaný nevyhověl; poté se stěžovatel bránil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud rozsudkem nyní napadeným kasační stížností zamítl.

[4] V žalobě stěžovatel namítl, že u krajského soudu je pod sp. zn. 65 Af 45/2017 vedeno řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně; správce daně tedy měl vyčkat soudního rozhodnutí v této věci; tím, že tak neučinil, postupoval v rozporu se zásadou uvedenou v § 5 odst. 3 daňového řádu; dostatečně nezduvodnil naléhavost takového postupu a nevysvětlil, proč nebylo možné vyčkat na pravomocné rozhodnutí krajského soudu; nemohl totiž vědět, zda v budoucnu neodpadne důvod pro vyměření daně, a tedy nedojde ke „zrušení rozhodnutí, ohledně jehož vymáhání mělo být posečkáno s úhradou“; odkázal dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02.

[5] Krajský soud především zdůraznil, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s. ř. s. automaticky nemá odkladný účinek; lze jej však přiznat soudním rozhodnutím na návrh žalobce (viz § 73 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dle konstantní judikatury správních soudů má odkladný účinek ve správním soudnictví charakter institutu výjimečného, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Krajský soud ověřil ve svých evidencích, že stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku ve věci vedené pod sp. zn. 65 Af 45/2017 týkající se odvodu za porušení rozpočtové kázně nepodal. Krajský soud konstatoval, že správní orgány rozhodovaly za situace, kdy rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo pravomocné a vykonatelné; žalovaný tak vycházel z presumpce správnosti aktů správních orgánů, čemuž nelze nic vytknout. Dle krajského soudu nemohla hypotetická možnost, že soud zruší rozhodnutí o odvodu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, vzbudit u stěžovatele důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, jelikož tak pouze předjímal výsledek soudního přezkumu. Krajský soud uzavřel, že bylo-li rozhodnutí o odvodu pravomocné, nebyly správní orgány v dalších řízeních oprávněny jeho správnost samostatně přezkoumávat či presumovat jeho nezákonnost; měly naopak povinnost z něj vycházet při svém rozhodování jako ze zákonného podkladu do doby, než by bylo případně soudem zrušeno. Krajský soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nesprávný pro důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.; namítá, že princip zákonnosti pravomocného a vykonatelného rozhodnutí měly správní orgány i soud poměřovat s jednou ze základních zásad uvedenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, dle kterého správce daně šetří práva a právem

pokračování

chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní, a to bez ohledu na skutečnost, jestli stěžovatel v řízení vedeném pod sp. zn. 65 Af 45/2017 požádal o odkladný účinek žaloby, či nikoli. Při respektování výše uvedené zásady měli správce daně, žalovaný i krajský soud vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu v řízení ve věci vyměření odvodu; pokud tak neučinili, měli dostatečně zdůvodnit naléhavost takového postupu. Shodně jako v žalobě stěžovatel odkázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 666/02: „*Za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje; z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona - čl. 11 odst. 5 Listiny -, tedy při de facto odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, tedy v případě pochybností postupovat mírněji (in dubio mitius)...*“ Stěžovatel podotkl, že správce daně i žalovaný o věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 65 Af 45/2017 prokazatelně věděli, měli v této věci vyčkat na vydání rozhodnutí, protože nemohli vědět, zda v budoucnu neodpadne důvod pro vyměření daně, a tedy nedojde ke zrušení rozhodnutí, ohledně jehož vymáhání mělo být posečkáno s úhradou; při aplikaci výše citované základní zásady tak minimálně měli vyčkat rozhodnutí krajského soudu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, což neučinili.

[7] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že aby mohlo být posečkáno s úhradou daně z důvodu uvedeného v § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tj. důvodné očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň, je nezbytné mít téměř postaveno najisto, že reálně existují takové důvody, které odůvodňují zánik povinnosti uhradit daň. Avšak důvod spočívající v podání žaloby ve věci odvodu, popř. kasační stížnosti nyní u Nejvyššího správního soudu vedené pod sp. zn. 7 Afs 163/2019, nenaplní pojmů důvodného očekávání. Platební výměr na odvod byl podroben přezkumu v daňovém řízení, přitom žalovaný neshledal důvody uvedené v odvolání důvodnými a platební výměr na odvod potvrdil (viz rozhodnutí č. j. 22045/17/5000-10610-711361 ze dne 16. 5. 2017), načež se stal platební výměr na odvod pravomocným a po uplynutí lhůty k jeho plnění i vykonatelným. Za této situace tak nelze než konstatovat, že jak správce daně, tak žalovaný rozhodovali o posečkání za situace, kdy rozhodnutí o odvodu bylo pravomocné a vykonatelné, a tudíž nadáno presumpcí správnosti aktů správních orgánů. Argumentace stěžovatele tak naráží na zásadu presumpce správnosti správních rozhodnutí, přičemž pokud není rozhodnutí týkající se odvodu zákonným způsobem zrušeno, musí se na něj hledět jako na existující a plně závazné. Prosté podání žaloby, popř. kasační stížnosti, nebrání rozhodnutí správce daně, a to ani při uplatnění zásady zdrženlivosti obsažené v § 5 odst. 3 daňového řádu. Z rozhodnutí o odvolání jednoznačně vyplývá, proč nebyl naplněn důvod posečkání uvedený v § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, tedy že samotné podání žaloby proti rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017, popř. kasační stížnosti, není důvodem pro posečkání. Ke shodnému závěru poté dospěl i krajský soud. Žalovaný považuje kasační námítky stěžovatele za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[8] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, neshledal přitom vady, k nimž by

byl povinen přihlížet nad rámec těchto námitek z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); kasační stížnost není důvodná.

[9] Předmětem sporu v dané věci je posouzení právní otázky spočívající v tom, zda krajský soud měl v projednávané věci vyčkat na rozsudek krajského soudu ve věci sp. zn. 65 Af 45/2017, resp. kasační stížnosti vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Afs 163/2019. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud i žalovaný měli vycházet z principu zákonnosti pravomocného a vykonatelného rozhodnutí a tento princip poměřovat se zásadou uvedenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, a to bez ohledu na to, zda stěžovatel požádal o odkladný účinek žaloby.

[10] Stěžovatele je třeba upozornit především na to, že smyslem soudního přezkumu není opakovat, co již bylo vyřčeno. Kasační stížnost je mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozsudku krajského soudu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele; takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, či ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60). Stěžovatel vymezuje rozsah přezkumu napadeného rozsudku a musí v kasační stížnosti předestřít polemiku se závěry krajského soudu, konkrétně sdělit, v čem spatřuje skutková či právní pochybení krajského soudu. Úkolem Nejvyššího správního soudu není nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí žalovaného, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Právě k tomu však kasační námitky stěžovatele směřují; většinu kasační stížnosti tvoří pouhé zopakování žalobních bodů bez jakékoliv relevantní reakce na argumentaci krajského soudu. Jinými slovy, stěžovatel opakovaně uplatňuje námitky, kterými se již zabýval žalovaný a poté jejich vypořádání přezkoumával krajský soud. Uvedení konkrétních kasačních námitek nelze bez dalšího nahradit zopakováním námitek uplatněných v předchozích podáních nebo pouhým odkazem na tato podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Povinností stěžovatele tudíž je sdělit, z jakých důvodů závěry krajského soudu považuje za nezákonné, nikoliv pouze vyjádřit obecný nesouhlas s jeho rozhodnutím. Obsah a kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, resp. rozsah jeho přezkumné činnosti.

[11] Sporným v řízení daňovém, v žalobě, poté i v kasační stížnosti stěžovatel činí posouzení právní otázky týkající se (ne)posečkáni s úhradou daně, resp. odvodu, který mu byl stanoven pravomocným platebním výměrem, za situace, kdy v této věci podal stěžovatel žalobu, o které nebylo v době podání žádosti o posečkáni dosud rozhodnuto; dle stěžovatele měl správce daně, žalovaný a potažmo i krajský soud vyčkat rozhodnutí krajského soudu ve věci odvodu, resp. rozhodnutí NSS o (případně podané) kasační stížnosti.

[12] Nejvyšší správní soud již opakovaně uvedl, že správce daně uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena; šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění

pokračování

jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní (§ 5 odst. 3 a 2 daňového řádu). Stěžovatel se dovolává zásady obsažené v § 5 odst. 3 daňového řádu, kterou měl dle stěžovatele v jeho případě žalovaný, potažmo soud upřednostnit před zásadou presumpce správnosti a zákonnosti.

[13] V projednávané věci je tedy třeba posoudit, zda správce daně tím, že neshledal důvod pro posečkání daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu, nevybočil ze zákonných mantinelů. Dle citovaného ustanovení na žádost daňového subjektu nebo z moci úřední může správce daně povolit posečkání úhrady daně, popřípadě rozložení její úhrady na splátky při důvodném očekávání částečného nebo úplného zániku povinnosti uhradit daň.

[14] V projednávané věci není sporné, že správce daně pravomocně vyměřil stěžovateli odvod za porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel předepsanou daň neuhradil, ačkoliv uplynul den její splatnosti, a požádal o posečkání s úhradou.

[15] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. dubna 2011, sp. zn. 2 Afs 88/2010, mimo jiné konstatoval: „Rozhodnutí o povolení splátek daně podle § 60 daňového řádu je *prima facie* vydáváno ve sféře diskrečního oprávnění správce daně. To vyplývá z výrazu „může“ v její dispozici. Hypotéza této právní normy je nadto neurčitá, respektive v ní obsažené skutkové předpoklady jsou neurčitými právními pojmy, jejichž obsah je vždy nutno nalézt v kontextu konkrétní věci. Nabízí se přitom dvojí výklad výrazu „může“; tedy zda při zjištění skutečností obsažených v hypotéze právní normy dává posuzované ustanovení správnímu orgánu ještě možnost se ve své úvaze rozhodnout, zda vydá kladné rozhodnutí, anebo zda toto ustanovení správní orgán již bez dalšího zavazuje takové rozhodnutí vydat, tj. zda při naplnění skutkové podstaty z posuzovaného ustanovení plyne subjektivní právo a nárok na vydání rozhodnutí určitého obsahu. Je proto třeba zaměřit se na výklad výrazu „může“ v dispozici normy § 60 daňového řádu, k objasnění jeho skutečně zamýšleného významu (...) Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nyní posuzovaný institut povolení splátek daně lze připodobnit spíše k institutu prominutí daňového nedoplatku, přiklání se k výkladu výrazu „může“, podanému v rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 85/2005 - 45, a tedy konstatuje, že nastanou-li zákonem předvídané podmínky pro povolení splátek daně, musí je správce daně povolit. Správce daně tedy především hodnotí důvody, o které žadatel svou žádost o povolení splátek daně opřel, a dospěje-li přitom k závěru, že podmínky uvedené v § 60 odst. 1 daňového řádu (bylo-li by neprodleně zaplacení spojeno pro dlužníka s vážnou újmou nebo není-li z jiných důvodů možné vybrat celý daňový nedoplatek od daňového dlužníka najednou) jsou naplněny, pak samotné povolení splátek daně nezáleží na jeho úvaze, ale rozložení daně do splátek musí být povoleno.“ Byť uvedená judikatura reflektovala právní úpravu obsaženou v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, dopadá rovněž na věc nyní projednávanou, v níž bylo postupováno dle daňového řádu, neboť institut posečkání daně nedoznal žádné principiální změny. V intencích uvedeného judikátu je třeba posoudit, zda správce daně, potažmo žalovaný, správně dospěli k závěru, že stěžovatelem tvrzený důvod pro povolení posečkání s úhradou daně dle § 156 odst. 1 daňového řádu, není naplněn, jinými slovy, zda správce daně nebyl povinen posečkání povolit.

[16] Při rozhodování o posečkání s úhradou daně je správce daně vázán návrhem daňového subjektu; ten je tedy povinen tvrdit ve své žádosti relevantní důvody pro

posečkání a současně ke svým tvrzením předložit důkazní prostředky (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 2. 2015, č. j. 3 Afs 74/2014 -29, či ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 Afs 94/2015 – 62). Není povinností správce daně aktivně vyhledávat a opatřovat si důkazy svědčící o tom, zda nedošlo k naplnění předpokladů pro posečkání; důkazní břemeno v řízení o posečkání neleží na správci daně, ale na žadateli.

[17] V projednávané věci, jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel jako důvod své žádosti uvedl, že podal žalobu proti rozhodnutí o vyměření odvodu a očekává zánik povinnosti uhradit daň včetně příslušenství; dále uvedl, že žádost podává pouze z procesní opatrnosti, a to do pravomocného vyřízení žaloby, resp. kasační stížnosti, nebude-li žalobě vyhověno, a tato bude podána; dovolává se tak důvodu posečkání dle § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Dále uvedl, že případným požadavkem správce daně zaplatit daň, by mu vznikla škoda a fakticky by to znamenalo likvidaci jeho podnikatelské činnosti [§ 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu]. Žalovanému potom v odvolání vytýká, že se dostatečně nezabýval jeho žádostí, zejm. pak, že se vůbec nezabýval oprávněností podané žaloby (zda ji podala osoba k tomu oprávněná).

[18] Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný řádně odůvodnil, proč nebyl naplněn důvod dle § 156 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přičemž poukázal na neunesení důkazního břemene stěžovatelem (v tomto směru již stěžovatel další námitky v řízení před soudem nevznnesl). Žalovaný rovněž podrobně v bodě 18 a 19 svého rozhodnutí uvedl, proč důvody, které stěžovatel uplatnil (procesní opatrnost a očekávání zániku povinnosti uhradit daň v důsledku soudního rozhodnutí ve věci vyměření odvodu daně), nelze podřadit pod § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[19] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2017, č. j. 1 Afs 280/2017 – 29, v obdobné věci konstatoval: „*Vedení sporu z obchodněprávního vztahu nelze bez dalšího podřadit pod důvod k posečkání ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. I kdyby snad bylo možné výsledek daného sporu na základě skutkových okolností do určité míry odhadovat, v žádném případě nelze takové odhady kvalifikovat jako důvodné očekávání částečného či úplného zániku daňové povinnosti dle citovaného ustanovení.*“ Stěžovatel v nyní projednávané věci také pouze předjímal výsledek soudního sporu ve věci žaloby o odvodu, a výsledek řízení o kasační stížnosti, přičemž není najisto postaveno, zda vůbec bude v něm meritorně rozhodnuto. Toto předjímaní nelze v žádném případě považovat za naplnění důvodu uvedeného v § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu.

[20] Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem konstatuje, že nebyla naplněna zákonná podmínka pro posečkání úhrady daně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) daňového řádu. Podání žaloby, tím méně teprve očekávané podání kasační stížnosti v případě neúspěchu u krajského soudu, samo o sobě nelze považovat za možnost zániku povinnosti uhradit daň, neboť výsledek takového sporu nelze předvídat, resp. není možno výsledek brát v úvahu dříve, než je o něm skutečně rozhodnuto.

[21] Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit v názoru, že žalovaný měl vyčkat výsledku soudního řízení ve věci přezkumu samotné daňové (odvodové) povinnosti. Správci daně, resp. žalovanému nepřísluší předjímat výsledek soudního přezkumu rozhodnutí o stanovení daně či předpokládat zrušení daňové povinnosti za situace, kdy existuje

pokračování

pravomocné rozhodnutí nadané presumpcí správnosti; pouze tím je správní orgán vázán. Nelze proto přisvědčit námitce, že správce daně postupoval nepřiměřeně, resp. v rozporu s § 5 odst. 3 daňového řádu, pokud nevyčkal soudního rozhodnutí ve věci stanovení daně. Zcela nepřipadná pak je tato kasační námitka ve vztahu k přezkoumávanému rozsudku krajského soudu, neboť soud je vázán při svém rozhodování skutkovým a právním stavem v době vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoli právním stavem, který nastane později (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

[22] Pokud stěžovatel poukazuje opakovaně na nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, činí tak zcela nepřipadně (proporcionalita zde byla posuzována ve zcela jiném skutkovém případě, a to v případě dvojího zdanění téže věci; nadto v nyní projednávané věci se zcela zjevně nejedná o případ, kdy by zákon umožňoval dvojí výklad).

[23] Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu zcela v souladu se zákonem, kasační námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náležela náhrada nákladů řízení, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu